

Vstavili smo majhno jadro ter se počasi in trudoma pomikali naprej. Bilo je vprašanje, ali naj se skušamo vrniti ali pa naj obdržimo dosedanjo smer. Vprašanje ni ostalo dolgo nerešeno. Zagrabil nas je morski tok ter nas nesel v južnozapadno smer, ne da bi se mu mogli ustavljati. Nismo vedeli, ali nas vodi v pogin ali v bližino neznanih, a rodovitnih obal. Tok nas je nesel sedem dolgih dni in živila, ki smo jih bili deloma shranili na drugi ladji, so nam začela primanjkovati. Osmi dan me je princesa Nofrit poklicala k sebi.

„Sen-Mut,“ je rekla, „za koliko dni imamo še živeža in vode?“

Odgovoril sem ji: „Če bomo štedili, za dva in dvajset!“ Ni bilo res, a govoril sem tako, da ji ne bi vzel poslednje iskrice upanja.

Rekla je: „Če do tedaj ne najdemo otoka solnca, vzemi meč in me ubij! Mnogo boljša je hitra smrt kakor počasno umiranje.“

Odgovoril sem ji: „Storil bom, kakor želiš. Sam bi umrl s teboj, gospodarica, toda zaupana mi je ladja in dolžan sem, da umrem zadnji na njej.“

Princesa Tui, prej vedno lahkomišelná in vedra, je sedaj včasih gledala otožno. Ona in princ Ranofer sta trdno verovala, da bomo dosegli cilj, in vendar se je brezup polaščal tudi njiju. Tako smo pluli še nadaljnjih dvanajst dni in čudovita je bila vztrajnost mojih mornarjev. Vsi so dobivali le še malo živil. Bledeli so pod svojo rjavo kožo, a slepo so zaupali vame in pričakovali, da jih bom rešil s čarovniškimi močmi, ki so me jih naučili starejši svečeniki v Tebah in Memfisú. Prav tako so bili uverjeni, da bog Amon ne bo zapustil tako visokih oseb, kakor princa in obeh lepih deklet kraljevskega rodu. (Dalje prihodnjič.)

NAPIS NA VODNJAKU

JANKO GLASER

Nem v globočinah zbiram se, tesním
in s težo, ki je v meni, se borim,
dokler (kot tesnega srca naval)
ne dvigne lastna teža me od tal
in v slap pojoč mi molka ne razreže:
tebi, ki truden si, v krepčilo sveže.

Brez teže

bi v globočinah večno nem ostal.